

**Сучасна проза : Емпрес і Анія.
Сучасна проза : Емпрес і Анія**

КУПИТИ

Вступивши на навчання в приватну школу для дівчат, Емпрес знала, що почуватиметься загнаною тваринкою в лігві тигра. Усі дівчата із заможних родин, які лише чекають нагоди висміяти її через бідність. Та коли на вимогу однієї зі вчительок Емпрес сідає за парту до Анії, дівчата не лише знаходять спільну мову, а й вбачають одна в одній споріднені душі.

Кендіс Карті-Вільямс

Емпрес
і Анія

Кендіс Карті-Вільямс

ЕМПРЕС І АНІЯ

Серія «Young adult. Сучасна проза»

Оригінальна назва: Empress and Aniya.

Усі права застережено.

Переклад з англійської Анастасії Скрипник

Вступивши на навчання в приватну школу для дівчат, Емпрес знала, що почуватиметься загнаною тваринкою в лігві тигра. Усі дівчата — із заможних родин, які лише чекають нагоди висміяти її через бідність. Та коли на вимогу однієї з учительок Емпрес сідає за парту до Анії, дівчата не лише знаходять спільну мову, а також вбачають одна в одній споріднену душу. У ніч перед 16-річчям Анія пропонує Емпрес прочитати заклинання, яке допоможе пізнати одна одну краще. Незабаром дівчата по-справжньому зрозуміють, що означає опинитися на чужому місці. Та чи скріпить ця авантюра їхню дружбу?

Text copyright © Candice Carty-Williams, 2021

© Скрипник А. С., переклад, 2024

© Шевела. А. О., обкладинка, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

Розділ
перший

— Аніє, чи не могла б ти *посунутися*, щоб звільнити місце й дати Емпрес сісти? *Будь така ласкава!* — оголосила на весь клас міс Трібл. Вона помітила, як Емпрес, прочовгавши між рядами парт, кинула наплічник на підлогу біля порожнього стільця поруч з Анією.

Не дивлячись на Емпрес, Анія (темношкіра дівчинка з чорним волоссям, акуратно зачесаним назад у пучок, трохи пухкенька, з ямочкою на обличчі, що часто описували як «миле») зітхнула та згребла ручки, гумки для волосся, окуляри й навушники на свою половину парті.

Задоволена тим, що Анія, яка була однією з найрозумніших у класі, але часто видавалася досить *складною*, дала Емпрес щонайменше п'ятдесят відсотків місця на парті, міс Трібл повернулася назад до дошки пояснювати розклад іспитів на найближчі тижні.

Емпрес (струнка, з темно-коричневою шкірою та обличчям, котре часто описували як «старше на свої роки») витягнула стілець і плюхнулася на нього. Коли вона сідала, її довгі чорні коси мало не вдарили Анію. Повільно нахилившись до наплічника, витягла ручку, що вкрала з газетного кіоску, і потертий нотатник, який знайшла у шафі вдома.

— Це в тебе такий нотатник? — запитала Анія в Емпрес.

Міс Трібл повернулася до дівчат:

— До речі, Аніє, було б добре, якби ти провела перші пару днів з Емпрес. Дякую.

— Але міс! — обурилась Анія. — Я її не знаю!

— А до кінця тижня вже знатимеш, — відказала міс Трібл. — Так і задумано. Ще раз дякую, Аніє.

Та закотила очі, перш ніж встигнула зупинити себе.

— Ти ж навіть не знаєш, яка я, — тихо сказала Емпрес, досі дивлячись на дошку. — Чому ти така груба?

Анія, обернувшись, подивилася на обличчя Емпрес у профіль, повільно кліпаючи очима. Вона насправді не була впевнена, чи до ладу так сказала. Мама завжди заохочувала її «говорити трохи менше».

«Можливо, це саме одна з таких ситуацій», — подумала вона.

— Ну. Я й справді тебе *не* знаю. Начебто. Тож, можливо, я... Не знаю, справді, — промовила Анія. Вона не звикла до того, щоб їй докоряли.

— Я не завдам тобі клопоту чи щось таке, — сказала Емпрес. — Просто трохи походжу за тобою, щоб зрозуміти, де тут що розташовується. Мені лише потрібно знати, як кудись дістатися. Я не потребую друзів.

Анії стало трохи соромно через свою поведінку. Проте вже певний час щось із нею відбувалось. Усі ці дивні відчуття, здебільшого збентеження, що мимохіть виривалося назовні гнівом. Це тривало вже кілька тижнів. Спочатку вона хотіла поговорити про це з батьками, але коли вже збиралася їм сказати, то дуже розлютилася на якусь дрібницю, що сказала мама у відповідь, і просто кинулася до своєї кімнати. Після того вже не намагалася знову порушити цю тему.

— Кожному потрібні друзі, — зауважила Анія.

— Не мені. Мені просто потрібно знати, куди іти, — повторила Емпрес.

— Гаразд. Що ж, подивимося. Який у тебе перший урок?

Емпрес витягла з внутрішньої кишені піджака наданий їй розклад та пробігла по ньому очима.

— Математика. Дві поспіль, — сказала Емпрес, — у блоці С, класна кімната... сім?

— О, в мене те саме! — усміхнулася Анія. — Топкомплект. Дуже вражає!

— Чому це тебе вражає? — повернулася Емпрес до Анії.

— Ні, ну, це тому, що...

— Думаєш, якщо я тут на стипендії, то не така розумна, як ти?

— Я цього не казала! — виплеснула Анія. — Чого ти відразу стала в оборону?

— Ну, ти про це подумала, — зітхнула Емпрес. Пролунав дзвоник, сповіщаючи про закінчення уроку. — Ходімо на математику чи що? Я піду за тобою, як і казала.

* * *

В обідню перерву їдальня була *вщент* забита.

Емпрес ніколи не бачила нічого подібного: хтось сидів на столах, хтось перестрибував через стільці. «Це наче має бути *приватна*

школа», — подумала вона. Переступаючи поріг їдальні, дівчина очікувала побачити учениць, поринутих у читання, поки вони обідають — або що там ще роблять діти багатіїв. Але насправді ніхто навіть і не їв. Начебто всі зібралися в цій старій, укритій віковим на вигляд пилом великій залі, щоб підняти якомога більше галасу. Емпрес схопила сіру пластикову тацю й стала в чергу за стравою, продовжуючи роздивлятися навколо. Спостерігати за людьми вона любила більше, ніж розмовляти.

Дійшовши до початку черги, дівчина вже мала неабияке досєє на кожного й зрозуміла, кого слід уникати, а хто не становить загрози. Емпрес одразу бачила одиначок, тих, кому потрібно бути в центрі уваги, і тих, хто насправді був дітьми багатіїв в її уявленні. Вони, сидячи в кутку, відривались від читання або письма, щоб швидко сунути до рота їжу.

Рухаючись у черзі, Емпрес підійшла близько до меню й прайс-листа й подумки робила деякі розрахунки, відвернувши увагу від спостереження за людьми.

— Чого б ти хотіла, дороженька? — спитала працівниця їдальні, вириваючи дівчину з думок. Це була блондинка з добрими зеленими очима, що здавалася трохи старшою за маму Емпрес.

Дівчина знала, що в кишені колючого блейзера, через який увесь ранок свербіло тіло, було достатньо грошей на картоплю фрі. Авжеж, вона мала гроші й на більше, але, якщо зараз дозволить собі купити ще щось, це означатиме, що в неї не буде їжі до кінця тижня.

— Просто порцію картоплі фрі, будь ласка, — тихо сказала Емпрес, розглядаючи решту запропонованої їжі. Усе мало неймовірний вигляд. Картопляне пюре здавалося таким ніжним, хрустка зелень — свіжою, сьомга — соковитою, пухка курка мала скоринку. Емпрес не переносила молочні продукти, але хотіла навіть ризикнути всім заради страв, покритих сиром. Дівчина була така *голодна*. Її живіт ніби збирався з'їсти сам себе.

— Більше нічого, сонечку? — запитала працівниця їдальні, викладаючи картоплю фрі на тарілку. — Цього не стане на весь день!

— З мене їдок не дуже, — збрехала Емпрес, потягнувшись за тарілкою та обережно ставлячи її на тацю. Вона просто хотіла скінчити цю розмову. Їй здавалось, що всі навколо це чують і

дивляться на неї; дівчина вже морально приготувалася відчувати увагу до себе, як до новенької.

— Ну, гаразд. Я тобі поклала трохи більше.

— Дякую!

Емпрес узяла тарілку й практично побігла до каси, щоб розрахуватися за їжу. Дівчина хотіла скоріше закінчити з усім цим. Ліпше, звісно, було б просто принести обід із собою та з'їсти його на дитячому майданчику, але вдома не було ані крихти, тому про це навіть не йшлося.

Емпрес ішла їдальнею, опустивши голову. Справа не легка, коли маєш шукати, де б сісти. Досі дивлячись униз, попрямувала в куток великої, повної безладу зали.

Дівчина сіла сама й почала їсти картоплю фрі. Дістала дешеві навушники, під'єднала телефон до шкільного вай-фаю та занурилася в музику, щоб заглушити гамір усього й усіх навколо.

Емпрес було навіть приємно сховатися у власному світі, аж ось хтось торкнувся її плеча — і вона підскочила. Дівчина, підвівши очі, побачила перед собою міс Трібл.

— Їси сама, Емпрес? — запитала та.

Дівчина озирнулася на порожній стіл:

— Е-ем, так.

— Ну, це ж не дуже весело, правда ж?

— Мені нормально, — знизала плечима Емпрес, — я обідала сама й у попередній школі. Я звикла до цього.

— Ну, ми не можемо подібного допустити, — усміхнулася міс Трібл. — Де Анія?

— Та я не знаю! — Емпрес і гадки не мала. Крім того, їй було абсолютно байдуже.

Міс Трібл, відсунувши стілець, сіла поруч з Емпрес — та зробила зусилля, щоб не спитати у класної керівниці, чому вона сіла саме тут.

— Знаю, знаю, учителі набридливі та нудні, так. Для вас це так. І не хвилюйся, я не залишусь із тобою обідати, — запевнила міс Трібл Емпрес. — Але слухай, перехід до нової школи — це важко. А ізолюватися — ще важче. Знаю, що ти, мабуть, ненавмисне це робиш, але я посадила тебе з Анією разом не просто так. Вона дуже добра, має велике серце. Інколи буває трохи... прямолінійною, але ви, підлітки, не можете з цим нічого вдіяти.

Емпрес було цікаво, коли міс Трібл закінчить свою промову.

— Хай там як, — сказала вчителька, — просто зваж на те, що я сказала. Тобі не потрібно бути самій, Емпрес.

Коли міс Трібл нарешті пішла, дівчина подумала, наскільки ж легше бути завжди самій. Так тебе ніхто не підведе.

* * *

Наступного дня Емпрес знову долала перешкоди на «військовому полігоні», тобто в їдальні. Сьогодні тут було навіть ще гучніше.

— Емпрес!

Почувши своє ім'я, яке Анія вигукнула на всю їдальню, Емпрес мало не випустила тацю з рук. Вона пішла на звук голосу Анії і побачила, що та сиділа з чотирма подругами за столом просто в центрі безладу. В самому серці лементу.

Емпрес не хотілось туди приєднуватися. Тож вона кивнула Анії та пішла далі.

— Емпрес, ходи й сядь до нас! — гукнула Анія.

— Отже, ти хочеш, щоб усі в цій школі знали моє ім'я? — зітхнула Емпрес собі під ніс.

Анія всміхнулась.

Глибоко вдихнувши, Емпрес попрямувала до столу, міцно стискаючи тацю. Вона ж бо просто хотіла бути на самоті.

— Окей, ось про кого я казала. Новенька. Моя призначена подруга. Міс Трібл сказала, що мені слід їй допомагати, — промовила Анія, коли Емпрес підійшла до столу. — Сідай, сідай!

Емпрес намагалася зрозуміти, чи можна довіряти Анії: та геть інакше поводитися, ніж учора. Емпрес стало цікаво, чи казала щось і їй класна керівниця.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ПОДЯКА

Найперше хочу подякувати своїм редакторам: Ейшар Брар та Емі Фелоне за те, що попросили мене написати цю історію. Я навіть не розуміла, як мені це потрібно. Дякую студії *Marssaie'* за дизайн неймовірної обкладинки. Велика подяка Назімі Абділлахі, яка орлиними очима перечитала мій текст, знаходячи помилки, і дуже велика подяка Еммі Драуд і Аннабель Райт за рекламу й Еллі Чапмен за маркетинг. Так багато людей потрібно для того, щоб одна книжка вийшла у світ, і я дуже вдячна всім вам.

І, як завжди, дякую моїй агентці Джо Унвін.

Коли я писала «Емпрес і Анію», то думала про те, яка я вдячна друзям та їхнім родинам, що прийняли мене. Якби не вони, п'ятнадцятирічна я не була б у безпеці в жодному розумінні цього слова. І я б не дізналася про мистецтво, чи музику, чи культуру; про жодну частину мене, що робить зараз мене тією, ким я є. Дякую Ані Кортман, Карін Кортман, Майклу Пермолу й сім'ї за те, що завжди приймали мене без запитань. Навіть до сьогодні. Дякую Мімі та Кетрін Едвардс за таку доброту. Дякую Кесо Кенделл за те, що вона мені як сестра, а її батькам Джоан і Ентоні Кенделлам за те, що вони мене навчили багатьох речей. Дякую, Бекко, Оллі, Алексе та Керолайн О'Ніл за всі дні й ночі, проведені на Ерлсторп-роуд. Дякую Еліс і Гессі Дагг, що піклувалися про мене. Любов, яку я відчуваю до вас усіх, нескінченна.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ